

ΤΑΧ. ΜΕΙΟΚΟΤΙΜΟΤΗΤΟΤΡΟΠ

Αρ. Αδείας
01-1323

**ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ**

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 67ο - ΤΕΥΧΟΣ 727 ●
● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2025 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στὸν Παῦλο

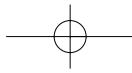
α. Λόγος Σταυροῦ

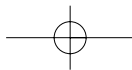
Ἡ ἔμα ζωῆς ἢ θανάτου ἦταν γιὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ. Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἀνέβηκε στό βῆμα τοῦ Σταυροῦ καί κήρυξε τὸν σπουδαιότερο λόγο.

- Εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸ σταυρικό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- Ὁ λόγος γιὰ τὸ μυστήριο τῆς ἀπειρης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.
- Εἶναι ὁ λόγος πού τῆ δύναμι τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐμφανίζει ὡς ἀδυναμία.
- Εἶναι τὸ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων.
- Εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὴν ἀνάστασι, πού ἀκολουθεῖ τὸ Σταυρό.
- Εἶναι τὸ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία μας.
- Εἶναι ἡ ἄλλη διάστασι τῆς λογικῆς, πού λέγεται πίστις.
- Εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν.
- Ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ δέν εἶναι ἓνας θρησκευτικός τυπικισμός. Εἶναι λόγος σωτηρίας.

β. Λόγος καταλλαγῆς

- Ἄν γιὰ τὸ Χριστό ἢ καταλλαγῆ (ἢ συμφιλίωσις) ὑπῆρξε ἔργο δύσκολο, γιὰ τὸν Παῦλο ἢ καταλλαγῆ εἶναι τὸ κύριο περιεχόμενο τοῦ λόγου (Β' Κορ. ε' 19). Ἡ Ἐκκλησία δέν διχάζεται. Ἐνώνει. Εἶναι τραγικό τὸ ν' ἀποσπῶνται χριστιανοί ἀπὸ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ νὰ δημιουργοῦν σχίσματα, ὁμάδες διασπαστικές, ξεκομμένες ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Πολλοί χριστιανοί δέν μποροῦν νὰ συγχωρήσουν τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων. Καί ὅμως, ὁ Χριστός δέν κάθησε νὰ ξεσυνεριστῇ τούς ἀνθρώπους.
- Ἀπὸ τὸ Θεό ξεκινάει ἡ πρωτοβουλία τῆς καταλλαγῆς. Ἄντὶ νὰ καταλο-

γίση εϋθύνες, τίς φόρτωσε στόν Υιό Του. Ἀντί νά ζητήση λόγο γιά τίς πράξεις μας, ἔκανε τό δικό Του Λόγο, πράξι. Ἐδωσε τόν Υιό καί Λόγο Του.

● *Διάκονος καταλλαγῆς* αἰσθάνεται ὁ Παῦλος. Ὁ λόγος του εἶναι ὁ ἐνοποιός Σταυρός. Παρακαλεῖ γιά ἐνότητα. Στήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχουν «*Αὐθένται καί Δεσπότες*». Ὑπάρχουν *ὑπηρέτες* τῆς ἀγάπης.

γ. Λόγος τῆς ἀλήθειας

● Τό Εὐαγγέλιο δέν εἶναι ἓνα *κοινωνικό κήρυγμα* ἀπλῶς. Ἄν βέβαια πιστεύσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στό Εὐαγγέλιο, *ἀδελφοποιούνται* καί λύνονται πολλά προβλήματα. Τό Εὐαγγέλιο δημιουργεῖ μία νέα κοινωνία. Ἀλλά κυρίως τό Εὐαγγέλιο *ἐτοιμάζει πολῖτες τοῦ Οὐρανοῦ*. Παίρνει τίς ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων ἀπ' τά χαμηλά καί τίς ἐναποθέτει ψηλά. Μιλᾷ καί ἐγγυᾶται γιά τά *μέλλοντα ἀγαθά*.

● Ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι μία θεωρία. Εἶναι *ἐνυπόστατη*. Σαρκωμένη στό Πρόσωπο ἐκείνου, πού μέ πλήρη αὐτοσυνηδησία τῆς θεϊκῆς Του ταυτότητας δακήρυξε: «*Ἐγώ εἰμί ἡ ἀλήθεια*» (Ἰωάν. ιδ' β). Ἡ λέξις ἀλήθεια προέρχεται ἀπό τό στερητικό ἄλφα (α) καί τή *λήθη*. Δέν λησμονιέται. Δέν χάνεται. Ὅλο τό χῶμα τῆς γῆς δέν μπορεῖ νά σκεπάση καί νά ἐξαφανίση τήν ἀλήθεια.

● Οὔτε ἡ *λήθη* μπορεῖ νά ὀδηγήση στή λησμονιά καί νά ξεχάσουν οἱ πιστοί τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἀλλ' οὔτε καί οἱ *λίθοι* εἶναι δυνατόν πετροβολώντας τήν Ἀλήθεια νά τήν θανατώσουν. Ὁ λόγος τῆς Ἀλήθειας δέν πεθαίνει ποτέ. Εἶναι τό Εὐαγγέλιο τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀλλοίμονο σέ χριστιανούς, πού δέν ἀκοῦνε καί δέν μελετᾷνε τή *θεική*

ἀλήθεια, καί προσέχουν σέ ἀνόητα θρησκευτικά *παραμύθια*.

δ. Ποῦ κατοικεῖ ὁ λόγος;

● Τό Εὐαγγέλιο ἐνισχύει τόν χριστιανό στόν ἀγῶνα του. Ἐκεῖ βρῖσκει ὁ Παῦλος θαυμαστά παραδείγματα ἀγίων, ἀλλά καί ὁ ἴδιος ἔρχεται καθημερινά σέ ἄμεση ἐπαφή μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀκούει τή φωνή τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει τήν ἀφθονία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

● Δέν ἀρκεῖται κανεῖς σέ *μικρό μισθό*. Θέλει μεγαλύτερο. Ἔτσι καί ὁ χριστιανός ἐπιθυμεῖ πλουσιώτερο τό λόγο τῆς Γραφῆς: «Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ *ἐνοικεῖτω ἐν ὑμῖν πλουσίως*» (Κολοσ. α' 16).

● Ἀχόρταγος ὁ χριστιανός στή μελέτη τοῦ λόγου τῆς Γραφῆς. Ὅχι ἀπλῶς διαβάζει, ἀλλά σπουδάζει στή Γραφή.

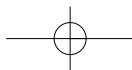
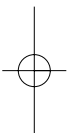
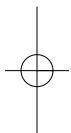
● Πολλοί χριστιανοί ἔχουμε κλείσει τήν *πόρτα* τοῦ σπιτιοῦ μας καί δέν φιλοξενοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἐχουμε κλείσει τό χρόνο μας καί δέν φιλοξενοῦμε τήν Ἀγία Γραφή.

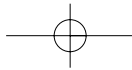
● Πόσο χρόνο κάθε ἡμέρα διαθέτουμε γιά τή μελέτη της; Ἐχουμε κλείσει τήν πόρτα τῆς καρδιάς μας καί δέν φιλοξενοῦμε μέ χαρά τήν Ἀγία Γραφή.

● Πόσοι αἰσθάνονται *λαχτάρα* καί χαρά γιά πλούσια μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ; Πλούτος Γραφῆς, πλούτος ἀρετῶν. Λίγη Γραφή, λίγες ἀρετές.

ε. Ὁ Θεός ἀνοίγει θύρα λόγου

● Ἦταν φυλακισμένος ὁ Παῦλος, ὅταν ἔγραφε καί τήν πρὸς Κολοσσαεῖς Ἐπιστολή. Ἄλλος *φυλακισμένος* θά παρακαλοῦσε γιά τήν ἀποφυλάκισί του. Ὁ Παῦλος ὁμως ζητάει νά τοῦ ἀνοίξη ὁ Θεός κάποια ἄλλη πόρτα. Εἶναι «ἡ θύρα τοῦ λόγου». «*Ἴνα ὁ*

Θεός ανοίξη ἡμῖν θύραν τοῦ λόγου» (Κολοσ. δ' 3).

• Πῶς νά μή θαυμάση κανείς τόν Παῦλο, πού πάνω ἀπό ὅλα θέτει τήν ἱεραποστολή; Ἐνα τόν ἐνδιαφέρει, νά λαλή τό Εὐαγγέλιο. Μέ τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ φυλακισμένος Παῦλος ἀποφυλάκιζε καί ἐξακολουθεῖ μέ τίς Ἐπιστολές του ν' ἀποφυλακίζη μυριάδες ψυχές καί νά τίς ὀδηγή στήν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐλευθερία.

• Θαυμάζει κανείς τό κεντρικό θέμα τοῦ ἱεραποστολικοῦ λόγου τοῦ Παύλου: «*Λαλήσαι τό μυστήριον τοῦ Χριστοῦ*». (Κολοσ. δ' 3). Πρόκειται γιά τό μυστήριο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

• Πότε ἡ Ἐκκλησία θά ξαναγίνη ὁ ἀγγελιοφόρος τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ; Μερικοί σάν νά μεταβάλλουν τήν Ἐκκλησία σέ ὑπηρεσία διεκπεραιώσεως θρησκευτικῶν ὑποθέσεων, σέ ρυθμιστή τελετουργιῶν. Ὅσο γιά τό λόγο της, αὐτός οὐσιαστικά σάν νά μήν ὑπάρχη. Κι ἂν ὑπάρχη, εἶναι φτωχός, θρησκευτικές ιστοριοῦλες. Ὑπάρχουν βέβαια καί οἱ γνήσιοι ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοί κηρύττουν «*Ἰησοῦν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίους μέν σκάνδαλον, Ἑλλησι δέ μωρίαν*» (Α' Κορ. α' 23).

• Θαυμάζει κανείς καί τήν ἀγωνία τοῦ Παύλου, γιά τήν ἀνεύρεσι τοῦ τρόπου κηρύγματος. Κάθε περίστασις χρειάζεται *εἰδικό τρόπο* μεταδόσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ, ὅπως κάθε ἀσθενής θέλει τό δικό του φάρμακο. Σᾶς παρακαλῶ, λέει ὁ Παῦλος, νά προσεύχεσθε, «*ἵνα φανερώσω αὐτό ὡς δεῖ με λαλήσαι*» (Κολοσ. δ' 4).

• Καί οἱ δοκιμώτεροι χειριστές τοῦ θείου λόγου ἔχουν ἀνάγκη νά προσεύχωνται οἱ ἄλλοι ὑπέρ αὐτῶν, εἰδικά γιά νά τοὺς φωτίζῃ ὁ Θεός νά ἐτοιμάζωνται σωστά γιά τό κήρυγμα.

• Θαυμάζει κανείς καί τήν ἀντοχή τοῦ Παύλου. Τό κήρυγμα γιά τόν Παῦλο δέν ἦταν μία ἄνετη πορεία. Ἦταν μία ἐπικίνδυνη ἐπιχείρησις. Πλήρωνε πολύ ἀκριβά τήν παρρησία του στό λόγο τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ στοίχιζε τό Εὐαγγέλιο. «*Δι' ὃ καί δέδεμαι*» (Κολοσ. δ' 3). Γι' αὐτό εἶμαι δεμένος μέ τίς ἀλυσίδες, γιά τό κήρυγμα τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ. Κάνει τό πᾶν, γιά νά μή σταματήσῃ τό ἔργο, γιά τό ὅποιο τόν κάλεσε ὁ Θεός.

στ. *Νά τρέχη ὁ λόγος*

• Ἄν μία φορά θαυμάζουμε τόν Παῦλο πού παρακαλεῖ τοὺς πιστοὺς νά προσεύχωνται γι' αὐτόν, περισσότερο τόν θαυμάζουμε γιά τό ζωντανό αἶτημα τῆς προσευχῆς. «*Προσεύχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχη καί δοξάζεται, καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς*» (Β' Θεσ. γ' 1). Ζητάει νά παρακαλοῦν γιά τή διακονία τοῦ λόγου.

• Πῶς τρέχει τό εὐαγγέλιο;
— Ἐαπλώνεται μέ τά πόδια τῶν ἀποστόλων.

— Διαδίδεται μέ τό στόμα τῶν κηρύκων.

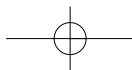
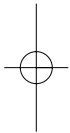
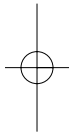
— Μεταλαμπαδεύεται μέ τήν καρδιά τῶν ἀγίων.

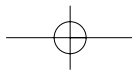
— Εὐλογεῖται μέ τό ζῆλο τῆς Ἐκκλησίας.

— Ἐνισχύεται μέ τίς προσευχές τῶν χριστιανῶν

— *Κύριε! Ἐφτασε μέχρις ἐμᾶς ὁ λόγος Σου. Ὑπάρχει λαός πολὺς, πού διψάει. Δόσε φτερά στά πόδια τῶν ἱεραποστόλων Σου. Πυράκτωσε μέ Πνεῦμα Ἅγιο τά χεῖλη τῶν κηρύκων Σου. Κάνε νά γίνεαι εὐπρόσδεκτη ἡ διακονία τοῦ λόγου. Ν' ἀνοίγουν τ' αὐτιά τους οἱ ἄνθρωποι. Νά τρέχη ὁ λόγος Σου, γιά νά δοξάζεται τό ὑπερύμνητο ὄνομά Σου!*

π. Δ. Α.

ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΓΙΟΤΗΤΑ

«Πῶς ἔρει ὁ λαός τό Ἄμίν ἐπί τῆ σῆ εὐχαριστία, ἐπεὶ οὐκ οἶδε τί λέγεις;» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 16)

Πνευματικός και μέντιουμ

Καμμία σχέσι δέν ἔχει ὁ πνευματικός, ὁ ἐξομολόγος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου, μέ τά «μέντιουμ», μέ τίς μάγισσες, μέ τούς «πνευματιστές», μέ τούς ἀστρολόγους, μέ τούς μάντις, μέ τούς «ξορκιστές». Ὅλοι αὐτοί συναποτελοῦν τόν λεγόμενο Σατανισμό. Ὁ Κύριος ἀντιδρουῖσε, σάν ἄκουγε τά δαιμόνια, νά διαφημίζου τήν παρουσία Του. Λέει ὁ εὐαγγελιστής Μάρκος: «Καί δαιμόνια πολλά ἐξέβαλεν ὁ Ἰησοῦς, καί οὐκ ἤφιε λαλεῖν τά δαιμόνια, ὅτι ἤδεισαν αὐτόν Χριστόν εἶναι» (Μάρκ. α΄ 34).

• Βασικό κριτήριο γιά νά διακρίνη κανεῖς τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀπό τό πονηρό πνεῦμα, εἶναι τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό 12ο κεφάλαιο τῆς Α΄ Κορινθίους: «Γνωρίζω ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς ἐν Πνεύματι Θεοῦ λαλῶν λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν, καί οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μή ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Α΄ Κορ. ιβ΄ 3).

Ἄλλος προφέρει τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός μέ εὐλάβεια, μέ πίστι, μέ ἀπόλυτο σεβασμό. Τό θεωρεῖ ὡς λατρευτικό.

Χαρίσματα Θεοῦ

Τά ιδιαίτερα χαρίσματα μέσα στήν Ἐκκλησία δέν δίδονται γιά λόγους ἐντυπωσιασμοῦ, οὔτε μπορεῖ

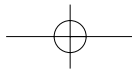
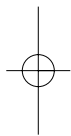
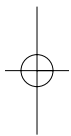
νά ἔχουν ἐπαγγελματικό χαρακτήρα, οὔτε ἱκανοποιοῦν ἄσκοπες περιέργειες. Εἶναι φανερώσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τά χαρίσματα δίδονται ἀπό τό αὐτό Πνεῦμα. Ἡ πίστις στή δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργοποιεῖ τόν χριστιανό. Ἡ πίστις παρέχει τήν ἄδεια στόν Θεό, γιά νά τελέση τό θαῦμα.

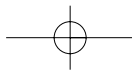
Ἄς ἀναφέρουμε δύο ἀπό τά χαρίσματα τοῦ 12ου κεφαλαίου τῆς Α΄ Κορινθίους:

1. Ἡ θεραπεία ἀσθενῶν. «Ἄλλω χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι» (Α΄ Κορ. ιβ΄ 9). Εἶναι πιθανόν κάποιος νά γιαντρεύη ἀρρώστους, καί ὁ ἴδιος νά μή σωθῆ; Ναι! Τό χάρισμα ὠφελεῖ ἐκείνους, στούς ὁποίους ἀναφέρεται ἢ προσφέρεται. Δέν ὠφελεῖ πάντοτε ἐκεῖνον πού τό ἔχει καί τό διαχειρίζεται. Ὁ Ἰούδας ὠφελήθηκε; Ὁχι. Κολάσθηκε. Καί ὅμως ἔκανε θαύματα. Ἄλλοίμονο, ἄν μαζί μέ τά χαρίσματα δέν συνυπάρχη ἡ ἀρετή καί ἀγιότητα!

2. Ἡ γλωσσολαλία καί ἡ ἐρμηνεία γλωσσῶν. Πρόκειται γιά τό ἕκτακτο χάρισμα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, πού σύν τῷ χρόνῳ ὅμως ἔσβησε. Ἐπρεπε, γιά τούς λόγους, πού ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναπτύσσει στό 12ο καί 14ο κεφάλαιο τῆς Α΄ Κορινθίους. Τί ἦταν ἡ γλωσσολαλία;

Κατά τή λατρευτική σύναξι οἱ γλῶσσες, πού ἀκούγονταν ἦσαν ἀνύπαρκτες. Τό χάρισμα αὐτό ἐντυπωσίαζε, ἀλλά δέν ὠφελοῦσε. Γι-

αυτό ο Παῦλος τό θέτει τελευταῖο στόν κατάλογο καί τελικά τό καταργεῖ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Ἐπειδή ἐν τούτῳ μέγα ἐφρόνουν, διά τοῦτο ὕστερον τέθεικε» (Ε.Π.Ε. 18α,256).

• Τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας ἤθελαν μερικοί νά τό ταυτίσουν μέ τό χάρισμα τῆς Πεντηκοστῆς. Οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἀγράμματοι, ἀλλά ἔγιναν πολύγλωσσοι. Μιλοῦσαν σέ ὑπάρχουσες γλῶσσες. «Ἦκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν» (Πράξ. β' 8). Δέν ἦσαν γλωσσοπλάστες. Ἦσαν κήρυκες συγκεκριμένου λόγου, σέ συγκεκριμένους ἀνθρώπους, συγκεκριμένων τόπων, συγκεκριμένων ἐθνῶν, συγκεκριμένων γλωσσῶν. Ἐνῶ τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας τοῦ 12ου κεφαλαίου παρουσίαζε ἀνύπαρκτες γλῶσσες, κάτι πού δημιουργοῦσε σύγχυση.

• Ἡ γλωσσολαλία τῶν Ἀποστόλων ἦταν ἐργαλεῖο ἱεραποστολῆς. Δέν ἦταν ἐπίδειξις καί ἐντυπωσιασμός.

Τό γενικό χάρισμα

Πρόκειται γιά τό χάρισμα τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη στοιχίζει. Ἡ ἀγάπη φοράει ἀγκάθινο στεφάνι. Ἡ ἀγάπη θυσιάζεται. Ἡ ἀγάπη πληγώνεται. Ἡ ἀγάπη σταυρώνεται. Γι' αὐτό καί οἱ φίλαυτοι χριστιανοί δέν ἐπιδιώκουν αὐτό τό χάρισμα. Τό χάρισμα ὅμως τῆς ἀγάπης, πέραν τοῦ ὅτι εἶναι τό ἀνώτερο, εἶναι δοσμένο σέ ὅλους. Καί εἶναι ὑποχρεωτικό νά τό ἔχουν ὅλοι καί νά τό καλλιεργοῦν.

• Ἄν δέν ἔχης γλωσσολαλία, δέν θά σέ κρίνη ὁ Θεός. Ἄν δέν βγάξης δαιμόνια, δέν θά σέ καταδικάσῃ ὁ

Θεός. Ἄν δέν γιαιτρέψης ἀρρώστους, δέν θά στό χρεώσῃ ὁ Θεός. Ἄν ὅμως δέν ἔχης ἀγάπη κι ἄν ἡ ἀγάπη σου δέν γίνεται ἐλεημοσύνη καί θυσία, τότε ἀποκλείσαι ἀπό τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Ματθ. κε' κεφ.).

• Ζηλεύεις; Νά ζηλέψης τούς ἀγίους, ὄχι τούς χαρισματούχους.

• Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν χαρισμάτων. Ὅχι μόνο, διότι ἀπό τόν Θεό τῆς ἀγάπης πηγάζουν ὅλα τά χαρίσματα, ὅλες οἱ δωρεές, ἀλλά καί διότι ἀποτελεῖ τήν πηγὴ, ἀπό ὅπου τό ὁποιοδήποτε χάρισμα περνώντας φιλτράρεται καί γίνεται ἀγνή προσφορά, ἀγιότητα.

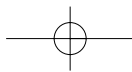
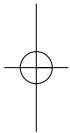
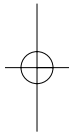
Περίεργεια - ἐνέργεια

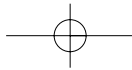
Οἱ προφῆτες δέν ἱκανοποιοῦν ἐσχατολογικές περιέργειες. Φανερώνουν τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Μακρὰ ἀπό τόν χῶρο τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας τό ἀσαφές καί ζοφώδες. Τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Ὡφέλιμον τό σαφές καί εὐληπτον τοῖς ἀκούουσι» (Ε.Π.Ε. 18α,458). Μετάφρασις: Ὡφέλιμο εἶναι τό σαφές: ἐκεῖνο, πού κατανοοῦν οἱ ἀκροατές.

• Τί θά ἔλεγαν ὁ Παῦλος καί ὁ Χρυσόστομος γιά τόν τρόπο, πού μερικοί λειτουργοί τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας, ἀλλά καί ψάλτες ἀποδίδουν τά λεγόμενα; Οὔτε ὁ τρόπος εἶναι ἀγιοπνευματικός, οὔτε οἱ ἴδιοι κατανοοῦν ὅσα λένε καί ὅσα «βαττολογοῦν» (Ματθ. στί 7). Ποῦ εἶναι ἡ ἀγιότητα;

• Μερικοί λένε ὅτι πρέπει νά λεχθοῦν «τά γράμματα», γιά νά τηρηθῇ τό «τυπικό». Εἶναι ἀπαραίτητα νά τηρῆται τό «τυπικό», ἀλλ' ὄχι

για να διδάξουμε εμείς τό... Θεό! Τά λεγόμενα στή λατρεία, λέγονται «εις ἐπήκοον πάντων», πρὸς ὠφέλεια ὄλων τῶν συναγμένων.

• Ὁ διάκονος τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα ὁ λειτουργός, εἶναι διδάσκαλος. Ἀπευθύνεται ὄχι σέ «κούτσουρα», πού στέκουν στήν ἐκκλησία, γιατί «ἔτσι τό βροῆκαν». Ἀπευθύνεται σέ νοοῦντα πρόσωπα. «Ἀνθρώποις λαλεῖ». Σκοπός του εἶναι τά τρία, πού ἀναφέρει ὁ Παῦλος: «Ὁ ἰκοδομή, παράκλησις, παραμυθία».

Οἱ γλωσσολαλοῦντες δέν εἶχαν ἱεραποστολικό σκοπό. Καί Ἐκκλησία χωρίς ἱεραποστολή εἶναι Ἐκκλησία χωρίς ἀγάπη, ἕνας νεκρός τύπος.

Ὠφέλεια καί ἁγιασμός

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ὠφελιμιστική. Εἶναι ὅμως ὠφέλιμη. Εἶναι χρηστή, γιατί ἔχει τόν Χριστό. Εἶναι χρήσιμη, διότι προσφέρει τό κάτι ἄλλο· τόν λόγο τῆς ζωῆς, τήν ἀγιότητα. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Τό τῶν γλωσσῶν χάρισμα οὐ σφόδρα ἦν αὐτῷ περισπούδαστον. Διόπερ οὐδέ ἐκέχρητο αὐτῷ, οὐ παρὰ τό μή ἔχειν, ἀλλά παρὰ τό τά χρησιμώτερα ζητεῖν» (Ε. Π.Ε. 18α, 468).

Μαγικός ὁ τρόπος τῆς σωτηρίας

Δέν ὑπάρχει γιά τόν Παῦλο μαγικός τρόπος σωτηρίας, ὥστε νά διαβάξῃ ἄλλος καί νά σώξῃσαι ἐσύ, ἔστω κι ἂν δέν κατανοῆς τίποτε. Οὔτε ὑπάρχει ἀσήμαντος λόγος. Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τή σημαντική του. Εἶναι ὁ συγκεκριμένος ἦχος, ὁ συγκεκριμένος λόγος, τό συγκε-

κριμένο σάλπισμα, ἡ συγκεκριμένη προτροπή, ὁ συγκεκριμένος ἔλεγχος, ἡ συγκεκριμένη πνευματική διέγερσις. Ὁ Παῦλος γιά τόν τρόπο τῆς λατρευτικῆς συνάξεως, χρησιμοποιεῖ ὡς παράδειγμα μουσικά ὄργανα, ὅπως τόν αὐλό (τή φλογέρα), τήν κιθάρα, τή σάλπιγγα (Α΄ Κορ. ιδ' στ. 7-9).

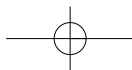
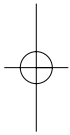
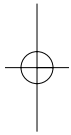
• Μελωδία εἶναι ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας. Πόσες φορές βγαίνει ὁ λειτουργός στήν ὠραία πύλη καί λέγει: «Πρόσχωμεν»! Αὐτό τό «Πρόσχωμεν» εἶναι παράγγελμα. Σέ ἔντασι καλεῖται ἡ προσοχή. Οἱ πιστοί εἰκονίζουν «τά χερουβεῖμ». Ἐτοιμάζονται νά ὑποδεχθοῦν «τόν Βασιλέα τῶν ὄλων». Ἀλλά πῶς;

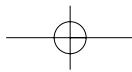
• Πῶς θά προσέξουν τό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ὅταν ὄχι πλέον ἡ γλωσσολαλία, ἀλλ' ἡ μουσικομανία τοῦ ψάλτη, μετατρέπη τό θεόπνευστο ἀνάγνωσμα σέ μουσική ἐπίδειξι;

• Πῶς θά προσέξουν τήν Εὐαγγελική περικοπή, ὅταν ὄχι ἡ γλωσσολαλία πλέον, ἀλλ' ἡ καλλιφωνία τοῦ λειτουργοῦ μετατρέπη τόν λόγο τοῦ Κυρίου σέ μουσική;

• Πῶς θά προσέξουν τή θεία Λειτουργία, ὅταν δέν λέγωνται εὐκρινῶς οἱ εὐχές;

• Στή θεία Λειτουργία ὑπάρχει εἰδική προσευχή γιά τά Ἀναγνώσματα: «Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλόανθρωπε Δέσποτα, τό τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς καί τούς τῆς διανοίας ἡμῶν διάνοιξον ὀφθαλμούς εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησι». Στήν κατανόησι ὀδηγεῖ ἡ ἐρμηνεία. Ἐδῶ τίθεται τό πρόβλημα ὄχι μόνο τοῦ τρόπου ἀποδόσεως τῶν εὐχῶν, ἀλλά καί τῆς ἀνάγκης τοῦ λειτουργικοῦ κηρύγματος.

Όλοι τό Άμήν

Όταν λειτουργοῦμε ὡς σῶμα Χριστοῦ, δέν πρέπει νά λησμονοῦμε τόν ἄλλον, ἀκόμα καί τόν «ιδιώτην», δηλαδή, τόν ἀπλό χριστιανό, τόν λαϊκό, τήν τελευταία γηγούλα, πού ἔρχεται μέ εὐλάβεια στό νάό, σάν τήν προφήτιδα Ἄννα (Λουκ. β' 36-38), τό μικρό παιδί, πού πρέπει νά τό σαγηνεύσουμε, γιά νᾶρχεται τρέχοντας στήν Ἐκκλησία. Ἄς ἀκούσουμε καί πάλι τόν Παῦλο: «Ἐάν εὐλογήσης τῶ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τόν τόπον τοῦ ιδιώτου πῶς ἐρεῖ τό Ἄμήν ἐπί τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; Ἐπειδή τί λέγεις οὐκ οἶδε» (Α' Κορ. ιδ' 16-17).

• Ὁ λαός δέν εἶναι ξένος. Εἶναι ὁ ἀδελφός ἐν Χριστῶ, πού βρίσκεται στό... ἀριστερό ἀναλόγιο. Στό δεξιό ἀναλόγιο ὁ λειτουργός. Ἀπαγγέλλει τίς εὐχές. Στό ἀριστερό ὁ λαός. Ἀντιφωνικά ἀπαντᾷ. Γιά ν' ἀπαντήσῃ ὁμως, μέ τό «Ἄμήν», θά πρέπει νά γνωρίζῃ τί εἶπε ὁ λειτουργός.

Εἴμαστε τρελλοί;

Μιλáει καί γιά τρελλούς ὁ ἀπόστολος Παῦλος! Τό «τρελλοί» ἐδῶ δέν εἶναι, ὅπως σέ ἄλλη περίπτωσι, τιμητικός τίτλος. Ὁ κόσμος θεωροῦσε τούς χριστιανούς «μωρούς». «Ἡμεῖς μωροί διά Χριστόν» (Α' Κορ. δ' 10). Μία τέτοια μωρία εἶναι ἡ Ἅγία σοφία (Α' Κορ. α' 25).

• Ἄλλο νά σέ λένε «τρελλό», γιὰτί πιστεύεις στόν Χριστό, καί ἄλλο νά σέ λένε «τρελλό», γιὰτί κάνεις πράγματα ἀκατανόητα στή λογική καί ἄσκοπα στήν πίστι. Στήν περίπτωσι τῶν γλωσσολαλούντων, πού ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλον προκαλοῦσαν ὅποι-

ους γιά πρώτη φορά ἔμπαιναν στή λατρευτική σύναξι. «Ἐάν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπί τό αὐτό καί πάντες γλώσσαις λαλῶσιν, εἰσέλθωσι δέ ιδιώται ἢ ἀπιστοί, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;» (Α' Κορ. ιδ' 23). Μά ἦσαν τρελλοί; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἦσαν ὁμως μανιακοί. Καί μανία τους ἦταν ἡ ἐπίδειξις. Δέν θέλει ὁ Παῦλος ἀθλιότητα. Θέλει ἀγιότητα!

• Βλέπουμε καί σήμερα ἀνθρώπους, πού μέ ὅσα ἀκαταλαβίστικα ἀκοῦνε καί μέ ἐπιδεικτικά παρατηροῦν, μένουν «ἐνεοί». Σάν νά λένε:

—Τί συμβαίνει; Πῶς κοκκορεύεται ἐκεῖνος, πού στό ψαλτήρι ἔχει κολλημένο στό στόμα του ἕνα μικρόφωνο; Ψῶνιο εἶναι; Πῶς παρελαύνουν μέ τόσο μεγαλοπρεπεῖς ἐμφανίσεις τόσοι κληρικοί; Ὅλα αὐτά θυμίζουν σέ τίποτε τόν Ἰησοῦ Χριστό;

• Ἄς μή φανοῦν ὑπερβολικά τά λεγόμενα. Ἡ ἐπιδειξιομανία εἶναι τρέλλα.

Οἰκοδομή

Προτιμᾷ τήν οἰκοδομή τῶν πιστῶν ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Δέν ὑποτιμᾷ ἄλλες ἐκδηλώσεις πνευματικές. Ἄλλωστε στήν Ἐκκλησία δύο πράγματα ἔχουν σωτηριώδη σημασία:

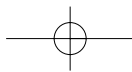
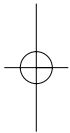
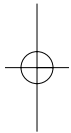
• Τό ἕνα: Νά ἐπιδιώκουν ὅλοι τά ὠφέλιμα. Αὐτό σημαίνει ἀγάπη.

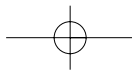
• Τό ἄλλο: Νά πειθαρχοῦν ὅλοι στούς ὑπευθύνους. «Πάντα εὐσημόνως καί κατά τάξιν γινέσθω» (Α' Κορ. δ' 39-40).

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Τότε καί αἱ οἰκίαι ἐκκλησῖαι ἦσαν. Νυνί δέ καί ἡ ἐκκλησία οἰκία, μᾶλλον δέ καί οἰκίας πάσης χείρων» (Ε.Π.Ε. 18α,514).

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Πάντα κατά τάξιν γινέσθω

Χριστός οικοδόμησε τήν Ἐκκλησία. Καί ὁ Θεός Πατέρας μᾶς ἐτοιμάζει τήν οὐράνια οἰκοδομή. Ὅταν συνερχώμαστε στήν κοινή λατρεία, ἄς συνεισφέρουμε καθένας μέ τό δικό του χάρισμα στήν ἐπίτευξι τοῦ μεγάλου σκοποῦ. Τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Τί οὖν ἐστίν, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμόν ἔχει, διδαχήν ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἐρμηνεϊάν ἔχει· πάντα πρός οἰκοδομήν γινέσθω. Εἴτε γλώσση τις λαλεῖ, κατά δύο ἢ τό πλεῖστον τρεῖς, καί ἀνά μέρος, καί εἰς διερμηνευέτω. Ἐάν δέ μή ἦ διερμηνευτής, σιγάτω ἐν ἐκκλησία, ἑαυτῷ δέ λαλεῖτω καί τῷ Θεῷ» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 26-28).

- Σημασία δέν ἔχει, ποιό χάρισμα κανεῖς κατέχει. Σημασία ἔχει, ὅτι ὅλοι εἶναι μέλη ἰσότιμα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνο, πού ἐνδιαφέρει τόν Ἀπόστολο, εἶναι ὁ σκοπός. Καί αὐτός εἶναι ἕνας καί μόνο: Ἡ οἰκοδομή, ἡ σωτηρία ὄλων τῶν πιστῶν.

- Ἐπιμένεις νά λαλῆς, γιά νά κάνης «τό κέφι σου», γιατί σοῦ ἀρέσει νά γλωσσολαλῆς καί νά ἐκνευρίζης τό λαό, πού δέν σέ καταλαβαίνει; Πήγαινε, λοιπόν, στό σπίτι σου. Κι ἐκεῖ νά μιλᾷς μέ τόν ἑαυτό σου καί μέ τό Θεό. Νά λατρεύσης τό Θεό τῆς ἀγάπης κι ὄχι τό «ἐγώ» τῆς δικῆς σου κενοδοξίας.

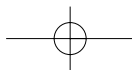
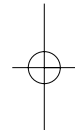
Στή λατρευτική σύναξι εἶσαι ὑποχρεωμένος νά ψάλλης ἀπλά, ν' ἀποδίδης μέ τή μουσική τά νοήματα τῶν ὕμνων καί νά ὑποβοηθῆς τό ἐκκλησιασμά ὄχι μόνο νά προσεύχεται, ἀλλά καί νά συμπάλλη μαζί σου. (Α΄ Κορ. ιδ΄ 28).

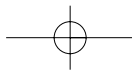
* * *

- Ἀπαραίτητο στοιχεῖο κάθε λατρευτικῆς πράξεως εἶναι ἡ διδασκαλία, τό κήρυγμα, ὁ λόγος τῆς Γραφῆς. Δέν εἶναι ξέφραγο ἀμπέλι ἡ Ἐκκλησία, γιά νά παίρνη ὁ ὅποιοσδήποτε τόν λόγο, διότι νομίζει, ὅτι ἔχει φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

- *Πρῶτος περιορισμός:* Ὑπάρχει τό κριτήριο, πού ἐξετάζει τά λεγόμενα. Καί τό κριτήριο δέν εἶναι ἀνθρώπινο. Εἶναι θεῖο. Εἶναι τό χάρισμα τῆς «διακρίσεως». «Προφηται δέ δύο ἢ τρεῖς λαλεῖτωσαν, καί οἱ ἄλλοι διακρινέτωσαν» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 29).

- *Δεύτερος περιορισμός:* Ὁ τωρινός διδάσκαλος εἶναι ὁ κατοπινός ἀκροατής. Δέν τά ξέρει ὅλα. «Ἐάν δέ ἄλλω ἀποκαλυφθῆ καθημένω, ὁ πρῶτος σιγάτω» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 30). Συνετός διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι αὐτός, πού ἀπό τό βῆμα πηγαινέει στό θρανίο, καί ἀπό τό θρανίο στό βῆμα. Ὑπάρχουν κήρυκες καί σήμερα, πού ποτέ δέν καταδέχονται νά γίνωνται ἀκροατές. Ὑπάρχουν λειτουργοί τοῦ θυσιαστηρίου, πού δέν

ἀφήνουν οὔτε τό συνεφημέριό τους νά μιλήση. Κι ἄς λέη ὁ Παῦλος: «Ἐάν δέ ἄλλω ἀποκαλυφθῇ καθημένω, ὁ προῶτος σιγάτω» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 30).

● Τρίτος περιορισμός: Δέν διδάσκει ὁ κήρυκας μόνο γιά ν' ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι καί νά ὠφελοῦνται. Ἔχει καί ὁ ἴδιος ἀνάγκη νά μάθῃ, νά ὠφεληθῇ: «Δύνασθε γάρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν, ἵνα πάντες μανθάνωσι καί πάντες παρακαλῶνται» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 31). Ὑπάρχει κίνδυνος νά θεωρήσῃ τόν ἑαυτό του αὐτάρχη!

● Δέν ὑπάρχει στήν Ἐκκλησία κανείς ἀ ν υ π ό τ α κ τ ο ς . Ὅλοι κάπου ὑποτάσσονται. «Καί πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται· οὐ γάρ ἐστίν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλά εἰρήνης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 32-33). Δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθῇ κανείς, ὅτι εἶναι αὐθεντία, καί μάλιστα ἀ λ ά θ η τ ο ς .

● Δέν εἶναι τόπος ἀταξίας καί ἐτσιθελισμοῦ ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι χῶρος εὐπρεπείας καί τ ά ξ ε ω ς . «Οὐκ ἐστίν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλά εἰρήνης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 32-33).

Κάποτε στήν Ἐκκλησία ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη τάξις, ἐξωτερική καί ἐσωτερική. Τώρα ἐπικρατεῖ θόρυβος καί ἀκαταστασία. Καί σάν μονάδες εἴμαστε ἀκατάστατοι. Καί ἄς εὐλογῇ ὁ λειτουργός μέ τό «Εἰρήνη πᾶσι».

● Καί σάν διοίκησις ἡ ἐνορία παρουσιάζει ἀκαταστασία. Καί σάν ἡγεσία ἡ ἐκκλησιαστική εὐθύνη δέν ἀκολουθεῖ τήν εὐταξία τοῦ Εὐαγγελίου.

* * *

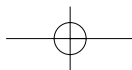
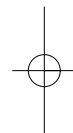
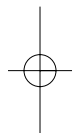
Γιά τή θέσι τῶν γυναικῶν στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μίλησε ὁ ἀπόστ. Παῦλος ἐκτενῶς στό 11ο κεφάλαιο.

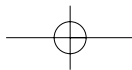
● Δέν ὑποτιμᾷ τή γυναῖκα ὁ Παῦλος, ἀφοῦ μάλιστα τόσες φορές κήρυξε τήν ἰ σ ο τ ι μ ί α ἀνδρῶν καί γυναικῶν. Ἡ Ἐκκλησία τίς γυναῖκες δέν τίς ὑποτιμᾷ. Γιά κάποια ἄλλη λειτουργία ἔχουν κληθῇ. Κι εἶναι πιό δύσκολη αὐτή. Πρόκειται γιά τή λειτουργία τῆς μ η τ ρ ό τ η τ α ς .

● Εἶναι β ο υ β ό πρόσωπο στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἡ γυναῖκα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Καί πῶς θά μποροῦσε νά εἶναι ἔτσι, ὅταν ὁ ἄγγελος σέ γυναῖκες (τίς Μυροφόρες) ἀνέθεσε νά κηρύξουν πρῶτες τό σπουδαιότερο κήρυγμα, τήν Ἄ ν ά σ τ α σ ι ; Οἱ γυναῖκες δέν εἶναι βουβά πρόσωπα στή λατρευτική σύναξι. Σ υ μ ψ ά λ λ ο υ ν μαζί μέ τούς ἄνδρες. Καί μέσα σέ συνάξεις ἡ χαρισματοῦχος γυναῖκα μπορεῖ νά διδάξῃ, ὅταν ἀπευθύνεται σέ γ υ ν α ι κ ε ἰ ο ἀκροατήριό καί δέν βρίζεται σέ ὦρα λατρείας.

Καί στόν κόσμο ἔξω ἡ γυναῖκα ἐπιτρέπεται καί ἐπιβάλλεται νά μιλήῃ. Ὡς δασκάλα ἢ καθηγήτρια π.χ. ἐμπνέει τούς μαθητές καί τούς μεταδίδει τό λόγο τῆς ἀληθείας. Κυρίως δέ ὡς μητέρα, ἀφοῦ καλεῖται νά γαλουχήσῃ τά παιδιά τῆς «ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. στ΄ 4).

● Ἄρα μόνο στή λατρευτική σύναξι δέν ἔχει δικαίωμα ἡ γυναῖκα νά κηρύττῃ. «Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν· οὐ γάρ ἐπιτέτραπται αὐταῖς λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι, καθὼς καί ὁ νόμος λέγει» (στ. 34).

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μεταμορφωμένοι καί χαρισματούχοι

Ρωμ. ιβ´ 1-8

Θυσία πνευματική (στ. 1)

Δωρεά του Θεού είναι η σωτηρία. Καί ο άνθρωπος; Όφείλει πέραν της πίστεως στη δωρεά αυτή, δηλαδή, στην αποδοχή της δωρεάς, να ζή και ζωή αξία αυτής της θεϊκής τιμής. Μπαίνοντας ο απόστολος Παύλος από το θεωρητικό μέρος της Έπιστολής στο πρακτικό, αρχίζει με το «Παρακαλώ». Φανερώνει την ευγένεια και την ταπεινότητά του.

• Άς δούμε την παράκληση του Παύλου για την πνευματική μας ζωή. «Παρακαλώ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρῶν τοῦ Θεοῦ, παραστήσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν» (στ. 1). Δηλαδή: Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, χάριν της εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, νὰ προσφέρετε τὰ σώματά σας ὡς θυσία ζωντανή, ἁγία, εὐάρεστη στὸν Θεό. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ πνευματικὴ λατρεία σας.

Ὁ Θεὸς προσφέρει τὴ βᾶσι τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ χάρις. Ἐν προκειμένῳ ἡ χάρις δέν εἶναι μόνο ἡ δωρεά τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ἀλλὰ καί ἡ δύναμις, ἡ μυστικὴ δύναμις, πού ἰκανώνει τὸν πιστό ν' ἀντιμετωπίζη νικηφόρα τοὺς πειρασμούς καί νὰ κερδίζη στὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς. Χάρις, λοιπόν, καί ἐκ Χριστοῦ καί ἐν Χριστῷ.

• Ἡ νέα θυσία εἶναι «λογικὴ» (στ. 1). Εἶναι πνευματικὴ. Προσφέρει τὸ εὐγενέστερο καί πολυτιμότερο σφάγιο: τὸν ἑαυτὸ μας. Παρακαλεῖ, δέν ἐντέλλεται, δέν διατάσσει ὁ Παῦλος, μολονότι ἦταν ἐκεῖνος, πού ἦταν.

• Οἱ Ἰουδαϊκὲς θυσίες, ἦταν νεκρές. Νέκρωναν, φόνευαν ζῶα καί τὰ προσέφεραν,

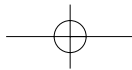
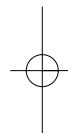
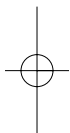
συμβολίζοντας τὴ θυσία τοῦ Ἄμνου, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ζωντανοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

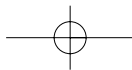
Στὴ θυσία τοῦ ἑαυτοῦ μας νεκρώνουμε τὰ πάθη. Ἄλλ' ὅσο νεκρώνουμε τὰ πάθη, τόσο ζωντανότεροι εἴμεθα γιὰ τὴ ζωή τοῦ Θεοῦ. «Παραστήσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν» (στ. 1). Παίρνω τὸ σῶμα μου καί τὸ προσφέρω θυσία στὸ Θεό. Δέν σκοτιῶνω βέβαια τὸ σῶμα μου. Νεκρώνω τὰ πάθη τὰ ἁμαρτωλά τοῦ σώματος. Εἶναι ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο προτιρέπει σέ ἄλλη του Ἐπιστολὴ ὁ Παῦλος (Κολοσ. γ´ 5).

• Ἡ ζωογόνησις εἶναι τὸ δεύτερο στάδιο τῆς λογικῆς λατρείας. Δέν ἀρκεῖ ἡ ἀρνητικὴ θυσία ἀπαιτεῖται καί ἡ θετικὴ. Ἀρνητικὴ, νὰ θυσιάζουμε τὰ πάθη μας. Θετικὴ νὰ προσφέρουμε τὴν εὐωδία μᾶς ἁγιασμένης πορείας. «Θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν» (στ. 1). Ὁ Θεὸς δέν θέλει μόνο ξερίζωμα τῶν παθῶν θέλει καί φύτεμα καί καρποφορία τῶν ἀρετῶν. Ἐμεῖς βέβαια οὔτε τὸν ἀγῶνα τοῦ ξεριζώματος δέν κάνουμε. Κι ἔχουμε τὴν ἀπαίτηση νὰ θεωρούμεθα ὀρθόδοξοι χριστιανοί καί σεσωσμένοι! Οἱ ἅγιοι δέν ἔμεναν στὸ πρῶτο στάδιο, στὴ θυσία τῶν παθῶν, στὴν κάθαρση. Προχωροῦσαν ὑψηλότερα, στὴν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς, στὸν ἁγιασμό, στὴν προσφορά, στὴν χριστομίμηση, στὴν θέωση.

Πιὸ πρακτικά: Δέν ἀρκεῖ τὸ χέρι νὰ μὴ κλέβῃ πρέπει καί νὰ ἐλεῖ. Δέν ἀρκεῖ τὸ μάτι νὰ μὴ βλέπῃ πορνικά· πρέπει καί ν' ἀνακαλύπτῃ τὴ δυστυχία τοῦ ἄλλου. Δέν ἀρκεῖ ἡ γλῶσσα νὰ μὴ βωμολοχῇ· πρέπει καί νὰ ὑμνῇ τὸ Θεό καί ἀενάως νὰ προσεύχεται.

• Οἱ Ἰουδαϊκὲς θυσίες, ἦσαν περιστασιακὲς καί ἐξωτερικῆς φύσεως· ἡ δικὴ μας θυσία εἶναι λογικὴ, συνεχὴς καί μπροστὰ πάντοτε στὸ Θεό.

«Παραστήσατε τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν» (στ. 1). Ν᾽ ἀρέσουμε στὸν Θεό. Κι ἐκεῖνο, πού περισσότερο ἀπὸ ὅλα ἀρέσει στὸν Θεό, εἶναι ἡ ταπεινῶσις. «Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον» (Ψαλμ. ν΄ 19). Ὅχι ἀπλῶς παρουσιάζουμε τὸν ἑαυτό μας καθαρὸ στὸ Θεό, ἀλλ᾽ ὁ Θεός ἐπαναπαύεται στὰ μέλη μας. Τὸ σῶμα μας γίνεται θεοφόρο. Ἡ ψυχὴ μας χριστοφόρος.

● Τὸ σῶμα μας εἶναι ναός τοῦ Θεοῦ (Α΄ Κορ. γ΄ 16-17, στ΄ 19). Ποιὸς λειτουργὸς δὲν προσέχει νᾶκν καθαρὸ τὸ ναό, ὅπου τελεῖ τὴ θεία λειτουργία; Ἔτσι, καὶ πολὺ περισσότερο, κάθε χριστιανὸς καθαρίζει καὶ ἀγνίζει τὸ σῶμα του, ὥστε νὰ προσφέρεται ἡ λογικὴ λατρεία στὸ Θεό. Ὅπως πάνω στὴν ἁγία Τράπεζα ἐπαναπαύεται ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων, ἔτσι πάνω στὸ σῶμα τῶν χριστιανῶν ἐπαναπαύεται ὁ Χριστός. Αὐτὸ σημαίνει «λογικὴ λατρεία» (στ. 1);

Συμμόρφωσις καὶ μεταμόρφωσις (στ. 2)

Ἱερεὺς, λοιπὸν, μὲ πνευματικὴ ἔννοια, εἶναι καθένας μας. Ξεχωρισμένος ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἀφωσιωμένος στὸ Θεό. Κι ὅπως ἡ ἀκτίνα τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὴ λάσπη, ἔστω κι ἂν τὴν ἐγγίξῃ, ἔτσι καὶ ὁ χριστιανὸς βρίσκεται μὲν μέσα στὸν κόσμον, ἐγγίζει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ἔχει σχέσεις διάφορες καὶ συναλλαγές, ἀλλ᾽ ὅμως δὲν συσχηματίζεται μὲ τὸν κόσμον· δὲν γίνεται ἓνα μὲ τὸν κόσμον· δὲν ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸν κόσμον.

Σκληρὸς ἀγώνας χρειάζεται, γιὰ νὰ κρατᾷ ὁ χριστιανὸς τὴς ἀποστάσεις, πού πρέπει, ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς πλάνης. Ἀποστάσεις ἀσφαλείας. Γι᾽ αὐτὸ στὸν ἐπόμενο στίχο προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Καὶ μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον» (στ. 2). Δηλαδή: Νὰ μὴν ἐξομοιώνεστε μὲ τὸν ἁμαρτωλὸν κόσμον. Νὰ μεταμορφώνεστε μὲ τὴν ἀνακαινίσι τοῦ πνεύματός σας, γιὰ νὰ καταλαβαίνετε ποῖο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸ καὶ εὐάρεστο καὶ τέλειο.

Τὸν κόσμον τὸ σατανικὸ ὀνομάζει ὁ Παῦλος «αἰῶνα τοῦτον» (στ. 2). Ἄλλωστε οἱ δύο κό-

σμοι, ὁ παρὼν καὶ ὁ μελλοντικός, πολλές φορές καλοῦνται στὴν Καινὴ Διαθήκη «αἰῶνες» (Ματθ. ιβ΄ 22. Μάρκ. ι΄ 30. Λουκ. κ΄ 34-35. Ἐφεσ. α΄ 21). Ὁ δὲ Διάβολος ὀνομάζεται «θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου» (Β΄ Κορ. δ΄ 4). Ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι «ὁ αἰὼν οὗτος». Εἶναι δὲ καὶ ἀπατηλὸς καὶ πρόσκαιρος.

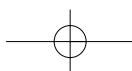
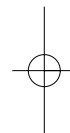
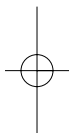
● Μᾶς ἐξαπατᾷ «ὁ αἰὼν», ἡ ζωὴ τοῦ παρόντος. Καὶ ὁ κόσμος ἔχει πολλές σειρῆνες, γιὰ νὰ μᾶς σύρῃ καὶ νὰ μᾶς παρασύρῃ. Ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τὸν ἱερέα νὰ μὴν εἶναι κοσμικός, νὰ μὴ πηγαινῆ σὲ τόπους ἐξεζητημένης ψυχαγωγίας, νὰ μὴ συμφύρεται μὲ ἀνθρώπους ἀσεβεῖς. Τὸν θέλουμε «ἀλλιώτικο», νὰ στέκῃ ὑψηλότερα. Κι ἔτσι πρέπει. Ἀλλὰ καὶ κάθε χριστιανὸς ἓνας «ἱερέας» εἶναι, πού λειτουργεῖ, «διὰ τῶν ὀικτιρμῶν» καὶ «διὰ τῆς χάριτος», τὸ μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεώς του. Δὲν μπορεῖ, λοιπὸν, νὰ συμβιβάζεται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου.

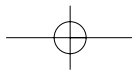
● Πρόσκαιρος «ὁ αἰὼν οὗτος» (στ. 2). Ὅλα παρέρχονται (Α΄ Κορ. ζ΄ 31. Α΄ Ἰωάν. β΄ 17). Ὅλα φεύγουν. Ὅλα ματαιόπτα (Ἐφεσ. δ΄ 17). Ἦδη ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶχε τονίσει τὴ ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων: «Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης. Τίς περισσεῖα τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντί μόχθῳ αὐτοῦ, ᾧ μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον; Γενεὰ πορεύεται καὶ γενεὰ ἔρχεται» (Ἐκκλῆσ. α΄ 2-4).

Ὁ Παῦλος, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἰλιγγιώδη διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ συσχηματισμὸ τοῦ κόσμου καὶ σπὶ νέα ἐν Χριστῷ ζωὴ, χρησιμοποιεῖ διαφορετικὲς λέξεις γιὰ τὴν κάθε ζωὴ. Τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὴν ἀποκαλεῖ «σχῆμα». Καὶ ἐδῶ, στὸ χωρίο, πού ἐρμηνεύουμε («μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ»), καὶ στὸ Α΄ Κορ. ζ΄ 31. Γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, τὴ νέα καὶ αἰώνια, χρησιμοποιεῖ τὸν ὄρο «μορφὴ». «Ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν» (στ. 2).

Γιατί; Μὲ τὴ λέξι «σχῆμα» δείχνει τὸ παροδικό. Ὅχι μόνιμη κατάστασις, ἀλλὰ μία σκιά, πού παρέρχεται εἶναι ἡ ζωὴ μας· ἓνα σχῆμα, πού ἀλλάζει· μία μάσκα, πού πέφτει ἓνα ὄνειρο, πού χάνεται καὶ σβήνει. Μὲ τὴ λέξι «μορφὴ» δείχνει τὸ σταθερὸ, τὸ γνήσιο, τὸ προσωπικό.

● Ὁ χριστιανὸς δὲν εἶναι σχῆμα, ἀλλὰ

μορφή. Δέν είναι άτομο, αλλά πρόσωπο. Δέν είναι ή άσημαντότητα, άλλ' ό ανυπολόγιστος πλούτος. "Ό,τι κι αν έχη ό κοσμικός άνθρωπος, είτε πλούτο, είτε δόξα, είτε απολαύσεις, είτε σωματική ρώμη, όλα φεύγουν και χάνονται. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «*Σχήμα μόνον έστιν, ού πράγματος αλήθεια: επίδειξις και προσωπειόν, ούχ ύπόστασις μένουσα... Τό μέν του κόσμου, σχήμα, τό δέ της άρετης, ού σχήμα, αλλά μορφή τις αληθής φυσικόν έχουσα κάλλος*» (Ε.Π.Ε. 17,440). Μετάφρασις: Τά του κόσμου είναι μόνο σχήμα, δέν είναι αλήθεια: επίδειξις και προσωπειό, όχι ύποστασις παντοτινή... Τό σχήμα άρμόζει στον κόσμο: ή άρετή δέν είναι σχήμα, άλλ' αληθινή μορφή, πού έχει φυσική όμορφη.

• Η μορφή του νέου ανθρώπου είναι μεταμόρφωσις. Γίνεται με ή χάρι Έκείνου, πού μεταμορφώθηκε για μās. «*Έν μορφή Θεου ύπάρχων... έκένωσεν έαυτόν μορφήν δούλου λαβών*» (Φιλίπ. β' 6). "Όποιος συμμορφώνεται με τό Χριστό, μεταμορφώνεται. Άλλάζει νοϋν. "Όταν ένα σπίτι παληώνη κι έχη μεγάλη άξία, δέν τό αφήνουμε να πέση. Προβαίνουμε σε ανακαίνισι, πού στήν πραγματικότητα είναι αναπαλαίωσις, αφού ξαναγυρίζει στο αρχικό του κάλλος. Αυτό γίνεται με τό Χριστό. "Ό έρειπωμένος άνθρωπος ανακαίνίζεται. Ξαναγυρίζει στο αρχαίο κάλλος, στήν προπρωτική μορφή. Τό παράδειγμα με τήν οικία, πού αναπαλαιώνεται, άνήκει στον ιερό Χρυσόστομο: «*Όπερ επί των οικιών ποιούμεν, παλαιουμένης αυτάς άεί διορθούντες, τουτο και επί σαυτου ποίει. "Ημαρτες σήμερα; Έπαλαίωσάσου τήν ψυχήν; Μή απογνώς μηδέ αναπέσης, άλλ' ανακαίνισον αυτήν μετανοία και δάκρυσι και έξομολογήσει, και τη των αγαθων έργασία: και μηδέποτε τουτο διαλίπης ποιών*» (Ε.Π.Ε. 17,442). Μετάφρασις: Να κάνουμε στον έαυτό μας ό,τι κάνουμε στα σπίτια, πού όταν παληώνουν, συνεχώς τά διορθώνουμε. "Αμάρτισες σήμερα; Πάλνωσες τήν ψυχή σου. "Αλλ' άς μήν άπελπισθής, άς μή χάσης τό θάρρος σου. "Ανακαίνισέ τήν με ή μετάνοια, με τά δάκρυα, με τήν έξομολόγησι, με τήν αγαθοεργία. Και να μή παύσης όλα αυτά συνεχώς να τά κάνης.

• Στήν πραγματικότητα ή **μετά - νοια** είναι

ή αλλαγή νοός, ή «*ανακαίνισις του νοός*» (στ. 2), ή μεταμόρφωσις μας. Κι όταν λέμε μετάνοια, δέν έννοούμε άπλώς άπόρριφι του παρελθόντος, αλλά και συμμόρφωσι τής ζωής μας στο μέλλον με ό,τι άρέσει και θέλει ό Θεός.

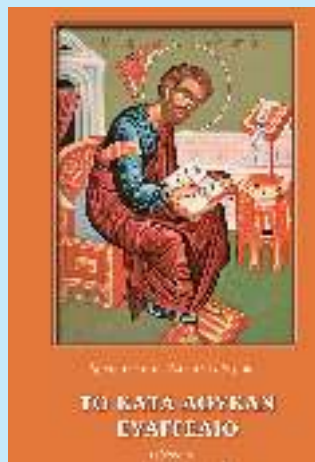
Δοκιμάσαμε ποτέ να περάσουμε μία ήμερα μόνο με ό,τι θέλει ό Θεός, με ό,τι άρέσει μόνο στο Θεό; "Ο Θεός θέλει ή σωτηρία μας. "Ο Θεός θέλει να ποιούμε τό θέλημά Του. "Ο Θεός θέλει τό πραγματικό μας συμφέρον. «*Τά γάρ συμφέροντα ήμιν ό Θεός βούλεται και ά βούλεται ό Θεός, ταυτα και τά συμφέροντα ήμιν έστι*» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 17,442).

Έμεις δοξάζουμε τό Θεό, όταν όλα μās πάνε καλά, όταν έχουμε όλες τίς άνέσεις, όταν δέν ύποφέρουμε.

Δ. Γ. Α.

Νέα έκδοσις

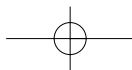
Άρχιμ. Δανιήλ Άεράκη

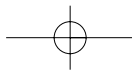

Τό Α τεϋχος του κατά Λουκάν Ευαγγελίου. Έρμηνεία 1-8 κεφαλαίων. Σελ. 304.

Τιμή: 12 ευρώ. Τηλ. 2103212107-6936941857

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ σοφία τοῦ Σταυροῦ

Θ Σταυρός εἶναι λόγος καὶ πράξις. «Ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζόμενοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ» (Α' Κορ. α' 18). Εἶναι μωρία γιὰ ὄλους τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου ἢ ἀπλότητα τοῦ Σταυροῦ. Εἶναι παράλογο ὁ Σταυρός γιὰ τὴν ἀνθρωπίνη ψυχρὴ λογικὴ. Ἡ λογικὴ σκοντάφτει πάνω στό Σταυρό:

- Πῶς δύο ξύλα, ἓνα ὀριζόντιο καὶ ἓνα κάθετο, δύο ξύλα καρφωμένα, εἶναι ἡ λύσις ὄλων τῶν προβλημάτων;

- Πῶς ἓνας ἄνθρωπος, κρεμασμένος σάν κακοῦργος, μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ Ἄρχηγός τοῦ κόσμου;

- Πῶς αὐτός, πού δέν ἔσωσε τόν ἐαυτό Του καὶ δέν Τόν κατέβασε ἀπὸ τὸ Σταυρό, σώζει ὄλο τόν κόσμο;

- Ἄλλ' εἶναι τὰ μοναδικὰ «πῶς» γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ;

- Πῶς γεννήθηκε ἀπὸ παρθένο μητέρα;

- Πῶς στό πρόσωπό Του ἐνώθηκαν οἱ δύο φύσεις, ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη; Πῶς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς; Πῶς ζῆ μέσα στήν ἱστορία δύο χιλιάδες τώρα χρόνια;

Ἐπιστήμων ὑπερπολύτεκνος

† Ἀναστάσιος Μπούτσιος

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν, λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα!» Ἀναστάσιος μέ Ἀναστάσιο! Τό 1967, στή Φλώρινα, μετά τὴν ἐνθρόνισι τοῦ Μητροπολίτου Αὐγουστίνου Καντιώτου, ὁ Δήμαρχος Φλωρίνης καὶ ἰατρός Ἀναστάσιος Σούλιας, μέ παρακάλεσε, νὰ δεχθοῦμε στό ποῦλμαν, πού θά κατέβαινε στήν Ἀθήνα, κάποιον ἀπόφοιτο Λυκείου, τόν Ἀναστάσιο Μπούτσιο. Τόν δεχτήκαμε. Κατέβηκε στό Οἰκοτροφεῖο τῶν Ἀθηνῶν. Καί ἔκτοτε ἐπὶ μία πενταετία φοίτησε στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν.

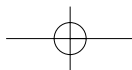
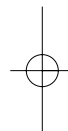
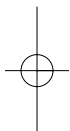
- Ἄριστος στά Μαθηματικά, Ἄριστος, στή Θεολογία, Ἄριστος στό ἦθος καὶ στήν πνευματικότητα.

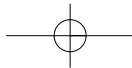
- Ἄριστος στή οἰκογένεια πού δημιούργησε. Ὑπερπολύτεκνος. Ἡ καλή του σύζυγος Μαρία τοῦ χάρισε ἕξι παιδιά, ὑπέροχους ἐπιστήμονες. Ὁ ἴδιος δίδαξε σέ πολλά σχολεῖα, κυρίως ὡς λυκειάρχης τοῦ Λυκείου στό Ρετζίκι Θεσσαλονίκης.

- Ἄριστος καὶ ὅταν τοῦ χάρισε ὁ Κύριος πολὺ δύσκολο σταυρὸ πόνου. Δέν γόγγυσε. Μέ χαμόγελο ἀντιμετώπισε τὴν πρωτοφανῆ δυσκολία του. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στό Ναὸ τῆς ἐνορίας του, στή Θεσσαλονίκη, χοροστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης π. Ἰωήλ, ὁ ὁποῖος τόν ὑπεραγάπα.

- Ἡ ὁμιλία γιὰ τὴν Ἀνάστασι ἐξεφωνήθη ἀπὸ τόν γράφοντα τὸ παρὸν σημείωμα. Στό ἐπόμενο τεῦχος τοῦ «Βαπτιστοῦ» θά δοῦμε τὴν πορεία τοῦ ἁγίου αὐτοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀνάστασι!

π. Δ. Α.

Στό Χριστό ξεκινᾶ κανείς μέ χίλια ἐρωτηματικά τῆς λογικῆς, γιά νά καταλήξῃ σέ χίλια θαυμαστικά τῆς πίστεως!

Αὐτό, πού γιά τόν κόσμο εἶναι μωρία, γιά τόν πιστό χριστιανό εἶναι σοφία. Ὁ Σταυρός δέν εἶναι τό ἄλογο καί τό παράλογο. Εἶναι ὁ λόγος καί τό ὑπέρογο. Εἶναι ὁ λόγος. Λόγος, κατ' ἄρχας, σημαίνει λογική.

• Ἐρωτᾶται: Ποιά εἶναι ἀνώτερη λογική, ἡ λογική τοῦ ἀνθρώπου, πού ὁ Θεός τήν ἔδωσε, ἢ ἡ λογική τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ; Τό θαῦμα καί τό μυστήριο εἶναι ἡ λογική τοῦ Θεοῦ. Τό πλέον δέ θαυμαστό μυστήριο εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ.

Συμβολισμοί καί ἀριθμοί

Ἰά νά νοήσουμε πόσο ἀνόητο καί τρομοκρατικό εἶναι νά ἐκλαμβάνουμε ἓνα συμβολικό νούμερο ὡς πραγματικό, ἄς ἀναφέρουμε ἐπί τροχάδην μερικές **συμβολικές εἰκόνες** τῆς Ἀποκαλύψεως.

• **Θάλασσα γιάλινη** (Ἀποκ. β' 6. ιε' 2). Ἀσφαλῶς πρόκειται γιά συμβολι-

σμό. Ὅπως δέν θάρθη καμμία γιάλινη θάλασσα, ἔτσι δέν θάρθη καί κανένας **δικτατορικός ἀριθμός**.

• Ζῶα: **Λιοντάρι, μοσχάρι, ἀνθρωπόμορφο θηρίο, ἀετός** (Ἀποκ. δ' 7). Ὅπως τά ζῶα αὐτά προβάλλονται συμβολικά, ἔτσι συμβολικό θά εἶναι καί τό **θηρίο**, μέ τόν συμβολικό ἀριθμό **χξς'**.

• «Ἄρνιον μέ **δέκα κέρατα καί ὀφθαλμούς ἑπτὰ**» (Ἀποκ. ε' 6).

Τό Ἄρνιον συμβολίζει τόν Ἰησοῦ Χριστό! Ἐ, λοιπόν, φαντάζεστε τόν Χριστό μέ δέκα κέρατα καί ἑπτὰ μάτια; Ἀμφιβάλλει κανείς, ὅτι πρόκειται γιά συμβολισμό;

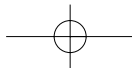
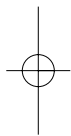
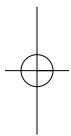
Μή ρωτᾶτε τί κρύβεται πίσω ἀπό κάθε συμβολισμό τῆς Ἀποκαλύψεως. Γιατί κανένας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας δέν θά σᾶς ἀπαντήσῃ, ἀφοῦ μάλιστα σχεδόν ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἐξηγητές τῶν Γραφῶν, δέν καταπιάστηκαν μέ τήν Ἀποκάλυψη.

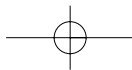
• **Φιάλες χρυσές γεμάτες θυμιάματα** (Ἀποκ. ε' 8). Γι' αὐτό τό συμβολισμό καί γιά ἐλάχιστους ἀκόμα δίνεται ἐξήγησις ἀπό τό ἴδιο τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως: «**Αἱ προσευχαί τῶν ἁγίων εἰσίν**». Πρόκειται γιά τίς προσευχές τῶν χριστιανῶν, πού ἀνεβαίνουν στό θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ **ὡς θυμίαμα**. Ὅπως εὐωδιάζει τό θυμίαμα, ἔτσι εὐωδιάζουν καί οἱ προσευχές τῶν ἁγίων. Ὅπως ἀνεβαίνει ψηλά τό θυμίαμα, ἔτσι ἀνεβαίνουν καί οἱ προσευχές, ἀκόμα καί ἐκείνων πού δέν ἔχουν γίνει χριστιανοί, ἀλλ' ἔχουν ἀγαθή προαίρεσι (παράδειγμα ὁ ἑκατόνταρχος Κορνήλιος -Πράξ. ι' 4).

• Ἄγγελοι πού κρατᾶνε τούς τέσσερις **ἀνέμους** (Ἀποκ. ζ' 1).

• Ἄγιοι **σφραγισμένοι** στό μέτωπο. Ἀναφέρονται, ὅτι εἶναι **144.000** (Ἀποκ. ζ' 4). Μά ἔτσι εἶναι; Στήν πραγματικότητα ὑπάρχουν πολύ περισσότεροι ἅγιοι, «**μυριάδες μυριάδων καί χιλιάδες χιλιάδων**» (Ἀποκ. ε' 11), ἀναρίθμητοι. **«Καί ἀριθμῆσαι οὐδεῖς δύναται»** (Ἀ-

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ		Κωδικός 01-1323
ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ		
Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»		
Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου		
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα		
www.ioannisvaptistis.gr		
Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857		
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr		
Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:		
Β. Μπουζάλας, Ἁγ. Ἀναγύρων 4,		
18542 Περιστέρη		
Ἐτησία συνδρομή:		
Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.		
Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.		
Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.		
Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:		
Περιοδικό «Βαπτιστής»		
Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.		

ποκ. ζ' 9). Ἀλλοίμονο, λοιπόν, ἂν κατὰ γράμμα δεχτοῦμε τὴν Ἀποκάλυψι! Τότε; Ὅχι μόνο ἡ Ἀποκάλυψις ἀναιρεῖ τὴν... Ἀποκάλυψι, ἀλλὰ προσέξτε καὶ τὸν ἄλλο συμβολισμό:

- Οἱ 144.000 ἅγιοι **δέν εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη!** Δηλαδή, δέν ἔχουμε ἁγίους ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, παρὰ μόνο ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, μόνο τίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ; Ἔτσι λέει στό ζ' 5-8: 12.000 ἀπὸ κάθε μία ἀπὸ τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ (Ἰούδα, Ρουβὴν, Γάδ, Ἀσήρ, Νεφθαλείμ, Μανασσῆ, Συμεών, Λευῖ, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Ἰωσήφ, Βενιαμίν). Φυσικά δέν λέει ψέματα ἡ Ἀποκάλυψις. **Συμβολικά** μιλάει, ψέματα δέν λέει. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ἄλλη: Ἅγίους δέν ἔχουμε ἀπὸ ὅλες τίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Ἅγίους ἔχουμε ὅμως ἀπὸ τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ τὸν Ἰσραήλ. Γιατί τὸν **συμβολισμό τῶν φυλῶν** δέν τὸν ἐξηγοῦμε, καὶ τὸν **συμβολισμό τοῦ χξς'** τὸν ἐξηγοῦμε, πάντοτε πλανεμένα;

- Μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις γιὰ **«σιγὴ ἡμίωριον»** (Ἀποκ. η' 1). Δηλαδή στήν ἄχρονη αἰωνιότητα ὑπάρχει ὦρα καὶ ἡμίωρο; Φυσικά καὶ ἐδῶ πρόκειται γιὰ συμβολισμό!

- Ἐπτὰ σάλπιγγες (Ἀποκ. η' 2).
- Ἀκρίδες καὶ σκορπιοὶ (Ἀποκ. θ' 3).
- Οὐρές ἀλόγων σάν φίδια (Ἀποκ. θ' 19).

- **«Βιβλιδάριον»**, πού τό κατέφαγε καὶ τό κατάπιε ὁ Ἰωάννης (Ἀποκ. ι' 9). Παρόμοιο συμβολισμό ἔχουμε καὶ στό βιβλίον τοῦ Ἰεζεκιήλ (γ' 1). Πρόκειται γιὰ τὴν πλήρη γνώσι τοῦ περιεχομένου τοῦ ἱεροῦ βιβλίου. Καὶ σήμερα τό λέμε: **«Αὐτός κατέφαγε τό τάδε βιβλίον...»!**

- Ἡμέρες **1260** καὶ μῆνες **40** (Ἀποκ. ια' 2).

- **«Γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον»** (Ἀποκ. ιβ' 1). Φαίνεται βέβαια νὰ συμβολίζη τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ δέν ἐξηγοῦνται ἱστορικά ὅλες οἱ εἰκόνες πού ἀκολουθοῦν καὶ συμβολίζουν τὴν **περιπέ-**

τεια τῆς Ἐκκλησίας μέσα σέ ἓνα ἀντίθεο κόσμον.

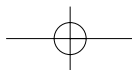
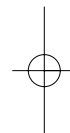
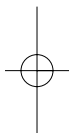
- **Δράκοντας κόκκινος** μέ ἑφτά κεφάλια καὶ δέκα κέρατα (Ἀποκ. ιβ' 3). Νὰ σημειωθῆ, ὅτι τό **«ἑφτά κεφάλια καὶ δέκα κέρατα»**, εἶναι πολὺ συνηθισμένο στήν Ἀποκάλυψι. Περισσότερα ἀπὸ πέντε μυστηριώδη πρόσωπα θά ἐμφανιστοῦν νὰ ἔχουν ἑφτά κεφάλια καὶ δέκα κέρατα (Ἀποκ. ε' 6. ιβ' 3. ιγ' 2. ιζ' 4). Καὶ γιατί, ρωτᾶμε καὶ πάλι, ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι συμβολικά, **καὶ μόνο ἓνα πρόσωπο, πού τό καλοῦμε ἐμεῖς «ἀντίχριστο», θά εἶναι πραγματικό;**

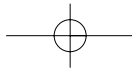
- Ὅπως τόσοι **ἀριθμοὶ** στήν Ἀποκάλυψι εἶναι συμβολικοί, ἔτσι κι ἐκεῖνος, πού ἔχει πλανέψει ἀπὸ τό 200 μ.Χ. μέχρι σήμερα ἑκατομμύρια ἀνοήτους θρησκολήπτους, εἶναι συμβολικός. Κι ὅπως τόσοι ἀριθμοὶ ἔχουν περάσει ἀπὸ τὰ ποικίλα μητῶα μας, γιατί χρειάζονταν γιὰ τίς διάφορες ὑπηρεσίες, ἔτσι καὶ ὁ ἓνας (!), πού τρέμουν νὰ πάρουν τώρα οἱ «ψεκασμένοι» ἐσχατολογοῦντες καὶ ἀνοητολογοῦντες θρησκόληπτοι, θά περάσῃ κι αὐτός στά ἀρχεῖα τοῦ κράτους.

Ἐπι τέλους, ἄς νοήσουμε: Ἡ Ἀποκάλυψις δέν εἶναι ἀριθμομηχανή. Εἶναι τό βιβλίον τοῦ **Παντοκράτορος** Χριστοῦ. Ἐπί τέλους, ἄς πάψουν οἱ ἐσχατολογοῦντες ν' ἀσχολοῦνται μ' ἓνα νούμερο. Δέν εἴμαστε **νούμερα**. Εἴμαστε **εἰκόνες** τοῦ Θεανδρικοῦ Προσώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τραγικό γιὰ τὴν Πατρίδα μας

Ἡ δημογραφικὸ ἔχει ὀνομασθῆ τό ἀνησυχητικό, ἀλλὰ καὶ θανατηφόρο πρόβλημα στήν πατρίδα μας. Οἱ οἰκογένειες λιγοστεύουν. Οἱ περισσότεροι **συζοῦν παράνομα**, χωρὶς φυσικά νὰ θέλουν τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Οἱ περισσότεροι δέν μιλάνε γιὰ ἄνδρα σύζυγο ἢ γιὰ γυναῖκα σύζυγο. Μιλάνε γιὰ

παράνομο δεσμό, πού δέν τόν ταυτίζουν μέ τήν καλή καί σωστή οικογένεια. Ἡ ἀτιμία, πού λέγεται «πορνεία» καί «μοιχεία» ἢ καί «ἀκφυλιστική ἀνωμαλία» θριαμβεύει.

• Τό κράτος μας πληθυσμιακά πεθαίνει. Μέχρι πρό δεκαετίας θάνατοι καί γεννήσεις βρίσκονταν στό ἴδιο ἰσοζύγιο. Τή χρονιά πού ἔφυγε (2024), οἱ γεννήσεις ἦσαν μισές ἀπό τούς θανάτους!

• Σέ στατιστική ἐν ὄψει τοῦ **νέου σχολικοῦ ἔτους**, στά περισσότερα χωριά τά σχολεῖα σκεπάστηκαν μ' ἓνα μαῦρο πέπλο. Ἐκλείσαν παντελῶς. Σέ μερικά μικρά νησιά ὑπάρχει σχολικό κτήριο, ἀλλά δέν ὑπάρχουν παιδιά. Δάσκαλοι φεύγουν, γιατί κανεῖς δέν τούς εἶπε ὅτι μαθητές θά εἶναι... οἱ τοῖχοι καί γονεῖς θά εἶναι ἀνύπαρκτοι!

• Καλά εἶναι τά μικρά ἐπιδόματα, ἂν καί οἱ λίγοι πλέον **πολύτεκνοι** παραπονοῦνται, ὅτι οὔτε σ' αὐτούς προσφέρονται

ικανά οικονομικά κίνητρα νά δημιουργήσουν μεγάλες οικογένειες καί νά χαίρωνται τό χαμόγελο τῶν παιδιῶν τους.

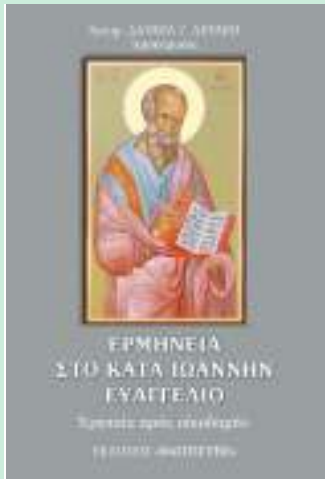
• Τή... λύσι τοῦ δημογραφικοῦ τήν ἀνέθεσε ἐν λευκῷ τό κράτος στούς **ἐκτρωσιολόγους!** Αὐτοί, ὄχι μόνο πλούτισαν βάρβαρα, ἀλλά καί ἀνέλαβαν ἐργολαβικά ν' ἀπαγορεύουν γεννήσεις παιδιῶν. Προστάτης τους, ὑπουργός τῶν ἐκτρωσιολόγων, ὁ Ἡρώδης!

• Φυσικά τό δημογραφικό θάβεται, ἀφοῦ περί τά **200.000 παιδιά σφάζονται** ζωντανά καί πολτοποιοῦνται μέ τίς ἀμβλώσεις. Κανένας ὑπουργός δέν ὑψώνει τό ἀνάστημά του, ὥστε καί νά καταργηθῆ «πάραυτα» ἢ **θανατική ποινή** τῶν ἀθῶων βρεφῶν τῆς κηρύσεως, καί νά τιμωρηθοῦν αὐστηρότατα ὅποιος ἐκτρωσιολόγος τολμήσῃ ν' ἀπλώσῃ τό νηστέρι του γιά νά ἐκθρονίσῃ τά παιδιά ἀπό τόν πύο ὠραῖο θρόνο, πού λέγεται **κνοφορία**.

• Δέν χρειαζόμαστε λείψανα! Χρειαζόμαστε παιδιά. Δέν θέλουμε ἐπιδόματα πλουτισμοῦ. Θέλουμε κλάματα καί χαμόγελα τῶν παιδιῶν πού γεννιῶνται, ἂν γεννιῶνται, ἂν τ' ἀφήνομε νά γεννηθοῦν, ἂν πιστεύουμε, ὅτι ἡ ζωή τῶν βρεφῶν δέν θέλει **μαχαίρι**, ἀλλά θέλει **χέρι** καί χάδι στοργικό.

Νέα ἔκδοσις

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη

Σέ τόμο 670 σελίδων ἡ ἐρμηνεῖα τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Τιμή: 20 εὐρώ. Τηλ. 2103212107-6936941857. e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2025

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2025.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

